

(1898 - 1963)

MÜBAREK SÜLEYMAN (KÖSE)

Risale-i Nur'un 16. Mektubu'nda 'Mübarek Süleyman' olarak anılan ağabeyimizin soyadı Köse'dir. 1898 Barla doğumludur. Mübarek Süleyman, Çamdağı'nda bir ağaç üzerinde ihsan edilen ekme hadisesinin yaşandığı anda Bediüzzaman'ın yanındaydı. Üstad'ın misafiriydi orada. 16. Mektup'ta ağaç dalları arasında bulunan bu ekme, bir ikram-ı İlâhi olarak anlatılmaktadır.

Mübarek Süleyman ağabeyi görüp konuşamadım. Biz nurları tanıdıktan üç sene evvel vefat etmişti. Kendisini göremedik ama onu çok iyi tanıyan Barlalı komşusu başka bir ağabey bulduk. Emirdağ Lâhikası'nda adı geçen Hüseyin Bülbül ağabey... Mübarek Süleyman'ı ona sorduk. Hüseyin Bülbül'ün 1. kitabımızda yayınlanan çok kıymetli hatıraları var. Hüseyin Bülbül, 1913 Barla doğumludur. Bediüzzaman Hazretleri Barla'ya nefyedildiğinde ilk sahip çıkanlardan Sıddık Süleyman'ın kız kardeşinin oğludur. Daha 13 yaşında iken, Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetlerinde bulunmuş. Çok defa Üstad'la beraber Çamdağı'na çıkmışlar. Kendisinden epeyce kamera çekimlerimiz var. Barla ve Barlalılar için çok önemli bilgi kaynağımız Hüseyin Bülbül Ağabey, 1996 yılında Barla'da vefat etti.

Mübarek Süleyman Ağabey ise, 1963 yılında Barla'da hastalanır, onu Isparta Devlet Hastanesi'ne götürürler. Dört-beş gün sonra 20 Ekim'de vefat eder. Cenazesini dostları alıp Doğanlı Mezarlığı'na defnederler. Bugün kabrinin nerede olduğu kesin olarak bilinmemektedir. Biz aradık bulamadık...

İşte Hüseyin Bülbül ağabeyin anlatımıyla komşusu Mübarek Süleyman:

MÜBAREK SÜLEYMAN'IN KARDEŞİNE 'AZAMATLI' DERLERDİ, HERKES KORKARDI ONDAN

Üstad'ımızın Barla'da iki Süleyman'ı vardı. 'Yirmi Sekizinci Söz/Cennet Risalesi'nin telif edildiği Cennet Bahçesi'nin sahibi benim dayım Sıddık Süleyman (Kervancı) ile Mübarek Süleyman (Köse)...

Mübarek Süleyman iki kardeş olarak doğmuşlardı. Anne babaları erken ölmüştü. Halasının yanında kalmıştı Süleyman. Öbürü de, annesi ölünceye kadar annesinin yanında kalmıştı. Halası Kur'an okumayı, eski yazıyı öğretmiş Süleyman'a. Halası fırında ekme yapardı, ekmele geçinirdiler. Başka arazileri yoktu o zaman. Mahallenin ekmeğini yapıyorlar, onunla geçiniyorlardı. Süleyman hademelik de yaptı. Öbür kardeşine 'Azamatlı' derlerdi. Lakap taktılar, herkes korkardı ondan...

MÜBAREK SÜLEYMAN HIÇ YALAN SÖYLEMEZDİ, YEMİN ETMEZDİ

Mübarek Süleyman hiç yalan söylemezdi, yemin etmezdi. Ağzından yalan, yemin çıkmazdı hiç. Askere gitti... Bu Süleyman'a yemin ettirelim diyorlar askerde. Burada bir muhtar vardı, bir de ilerde büyük bir eşrafın oğlu vardı, onlarla birlikte gitti. Orada muziplik yapıyorlar; biz buna yemin ettirelim diyorlar. Ama nasıl yemin ettireceğiz diye düşünüyorlar... Tekmil veren Çavuş, param çalındı desin; kimden şüpheleniyorsun desinler, o da Süleyman'dan desin. Böyle anlaşıyorlar. Sabah oluyor, tek milden sonra Çavuş: "Efendim benim param çalındı" diyor. "Ne kadar, kimden şüpheleniyorsun?" diye soruyorlar. "Süleyman vardı hemen yanı başımda" diyor. Çavuşlar: "Senin hırsızlığında mı var?" diye başlıyorlar orada Süleyman'ı suçlamaya. "Yok efendim, ben hiçbir şey almadım, 'iyemecik' bile almadım" diyor. "Almışsın doğru söyle; ya yemin et, ya da seni döveceğiz" diyorlar. "İyemecik bile almadım" diyor hep. "Yatırın şunu falakaya..." yatıyorlar; "Getirin sopayı, döveceğiz yemin et." "İyemecik almadım ben. Madem köyde tarlamı satayım da, bu parayı ödeyeyim" diyor. İşte böyle bir adamdı Süleyman...

ÇAMDAĞI'NDA EKME İKRAMI VE MÜBAREK SÜLEYMAN

Çamdağı'nda Üstad'ın yanında bazen ben bulunurdum. Merkebi önden çeker Üstad'ı Çamdağı'na çıkarırdım. Mübarek Süleyman'a sıra gelince gidiyor Çamdağı'na Üstad'ın yanına. Çarşamba günü gelince Üstad: "Haydi sen

git, erzakımız da bitti, başkası gelsin, hem erzak getirsin” diyor. “Ben gitmeyeceğim Üstad’ım” diyor. Perşembe akşamları Üstad fazla dua ederdi. “Ben cuma akşamı duasını alacağım, ondan sonra gideceğim” diyor. Üstad da “Peki, peki” diyor, ısrar edemiyor. Perşembe günü oluyor, sabahleyin çay takımını alıyorlar, gidiyorlar bir ağacın altına koyuyorlar. Bu bildiğimiz çam ağacı değil, başka bir ağaç. Üstad çay takımlarını alır giderdi başka taraflara. Orada, “Süleyman hadi çay yap” diyor Üstad. O çay yaparken, Üstad bakıyor ağacın tepesinde bir ekmek. “Süleyman müjde! Cenab-ı Hak bize rızık verdi. Fesuphanallah! Süleyman bu kısmet sana verildi. Sen gitmedin, kısmet sanaymiş” diyor Üstad. Ekmek sıcakmış. Bunların aynısını Süleyman böyle anlattı bana. Süleyman yaşlıydı o zaman.

Seneler sonra Barlalı Bahri Çağlar Ağabey Üstad’ı Emirdağ’da ziyarete gitti. Üstad’ımız: “Süleyman ne yapıyor?” diye soruyor. Bahri Ağabey de: “Risale yazıyor Üstad’ım” diyor. Üstad: ‘Hay mübarek hay! Onun iki kelimesi var ki 10 sene risale yazmaktan efdaldir. O iki kelime ise; Çamdağı’nda ağaçların dalları arasında ekmek bulduğumuzda, ‘Üstad’ım, helâl olur mu?’ demesidir’ diye memnuniyetini belirtmiş.

ONALTINCI MEKTUP'TA HZ. ÜSTAD BU HARİKA HADİSEYİ ŞÖYLE ANLATMAKTADIR:

Dağda, üç ay bana ve misafirlerime bir kıyye tereyağı, -hergün ekmele beraber yemek şartıyla- kâfi geldi. Hattâ Süleyman isminde mübarek bir misafirim vardı. Benim ekmeğim de ve onun ekmeği de bitiyordu. Çarşamba günü idi; dedim ona: Git ekmek getir. İki saat, her tarafımızda kimse yok ki, oradan ekmek alınsın. "Cum'a gecesi senin yanında bu dağda beraber dua etmek arzu ediyorum" dedi. Ben de dedim: "Tevekkelna alallah, kal."

Sonra hiç münasebeti olmadığı halde ve bir bahane yokken, ikimiz yürüye yürüye bir dağın tepesine çıktık. İbrikte bir parça su vardı. Bir parça şeker ile çayımız vardı. Dedim: "Kardeşim, bir parça çay yap." O ona başladı, ben de derin bir dereye bakar bir katran ağacı altında oturdum. Müteessifane şöyle düşündüm ki: Küflenmiş bir parça ekmeğimiz var; bu akşam ancak ikimize yeter. İki gün nasıl yapacağız ve bu safi-kalb adama ne diyeceğim? diye düşünmede iken, birden bire başım çevrilir gibi başımı çevirdim; gördüm ki: Koca bir ekmek, katran ağacının üstünde, dalları içinde bize bakıyor. Dedim: "Süleyman müjde! Cenab-ı Hak bize rızık verdi." O ekmeği aldık; bakıyoruz ki, kuşlar ve hayvanat-ı vahşiye hiçbirisi ilişmemiş. Yirmi-otuz gündür hiç bir insan o tepeye çıkmamıştı. O ekmek, ikimize iki gün kâfi geldi. Biz yerken, bitmek üzere iken, dört sene sadık bir siddikim olan müstakim Süleyman, ekmele aşağıdan çıkageldi." (Mektûbat 67)